

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ

ΣΥΜΦΟΡΑΙ ΚΑΙ ΔΥΣΤΥΧΙΑΙ

"Ενας νεαρός φοιτητής του Πανεπιστημίου της Όξφόρδης δέχθηκε άξια την επίσκεψιν ενός υπηρέτου του σπιτιού του.

- Πώς έδω Γιάννη; τον έρωτήσε.
- "Έτσι τυχαίως πέρασα.
- Τι νέα απ' το σπίτι;
- 'Χουχιά, άπάντησε ο υπηρέτης. Μόνο ή κίσα ψόφησε.
- Μπά, αυτό ήταν όλο; Και πώς ψόφησε ή κακομοίρα;
- 'Απ' το πολύ κρέας που έφαγε.
- Μπά, και ποιός της έδωσε τόσο κρέας ώστε να ψοφήση;
- "Έφαγε τά τέσσερα άλογα της καρότσας...
- Μπά; ψόφησαν κι' αυτά; Πώς; ξηγήσου μου, λοιπόν...
- "Ω! τά δυστυχημένα ζώα τά ζούσαν πολύ άκόμα, αλλά πώς ν' άνθξουν; μά νύχτα όλοκληρη κουβαλούσαν νερό...
- Νερό; και τί το θέλατε τόσο νερό;
- Για να σβήσουμε την πυρκαϊά, που άποτέφρωσε το σπίτι σας.
- Κάηκε το σπίτι μας; Και πώς έπιασε φωτιά;
- 'Από της λαμπάδες...
- Ποιές λαμπάδες; Τι χρειάζόντουσαν ή λαμπάδες;
- Για την κηδέρα της μητέρας σας...
- 'Η μητέρα μου πέθανε! Πρώτη φορά από σένα τό ακούω αυτό. Είπε άπίστευτο!
- Νά τό πιστέψης, άφεντικό! πέθανε από τη λύπη της...
- Για την άγάπη του Θεού, πές μου πιά ήταν ή αίτια να λυθή τόσο;
- "Ω, όσο γι' αυτό δέν ειχε οδικο. "Υστερ" από την τρέλλα του πατέρα σας δέν μπόρεσε ν' άνθεξη...
- Τι μου λές; τρελλάθηκε κι' ο πατέρας μου;
- Ναί, άφεντικό!
- Μά γιατί;
- "Έχασε την περιουσία του στο χρηματιστήριο...
- Και συ τί ήσθεσ να κάνης έδώ;
- "Ηρθα να μου πληρώσετε έξη μηνιάντια που μου καθυσταροούνται...
Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ

αυτή φράση, δέν είδι ως τώρα πικρά μόνο σε κάποιες κριτικές ενός άλλου κριτικού με πανταλόνια, στα ίδια τά «Παρασκηνία». Είπε κι' αυτή απ' τά «μυστήρια έκείνα της διάνοησης» που, κατά τόν ίδιο περιήμισο κριτικό, μόνη ή Μαρίκα Κοτοπούλη ξηγινιάζει. "Α, τι κρίμα, να μην τάχα κιλά με τη μεγάλη θεατρίνα! Όχι την παρακαλούσα να μου τό ξηγήση.

"Ήταν λοιπόν να μη θυμηθώ με γέλια την Σκανουόαινα, διαβάζοντας αυτή τη κριτική; Κι' αν ειχε την καλή όρεξη ή καλή μας φίλη, που δέν έγάρχιζε τότε κάστανα σε κανένα, δέν θύτρεχε πάλι να βρξή αυτόν τον καινούργιο κριτικό και να του πη: «Δέν τά παρατάς, παιδί μου;» "Ω, βεβαίωτατα! 'Υποθέτω μάάλιστα ότι τό ίδιο θύπρεπε να πη κανείς και στον διευθυντή των «Παρασκηνίων», του δήθεν «θεατρικού» περιοδικού. Είπε ο κ. Παρασκευάς, ένας πολύ καλός ήθοποιός, που άφησε τό θέατρο, επί ζημία του θεάτρου, για να βγάλη αυτό τό περιοδικό, επί ζημία πάλι του θεάτρου. Γιατί του κάκου φωνάζει τώρα πως άγωνίζεται για μία ιδέα, πως κρατεί τη σημαία του ψηλά, πως είναι έτοιμος και να ζητιανέψη, για να μη την άφήση. Τίποτα δέν κάνει, κακό κάνει, όσο, από άγνοια ή αδυναμία του, ζφίνει να οργανίσουν στο περιοδικό του οι διάφοροι αυτοί ψευδοκριτικοί, και παρά τη γνώμη του μάλιστα.

Γιατί αυτό είναι τό περιεργο και τό άνω ποταμών. "Ενθ' ο κ. Παρασκευάς είδε στο θέατρο την «Τρίμορφη Γυναικά» και σαν άνθρωπος με λεπτό γουστο κι' αίσθημα πού ειχε, την άρεσε και συγκινήθηκε, και την επαίνωσε δυνατά τόσο και σε μένα και σ' άλλους, κι' άπόρησε με τους κριτικούς που τη χτύπησαν ως έργο και πρό πάντων ως σκηνοθεσία, κι' αγανάκτησε με μερικούς ήθοποιούς που έκαναν «υπερβολές» - πολύ σωστά! - και φώναζε πως θα γράψη αυτές και θα κάμη και θα δειξη, - έ, δέν έκαμς τίποτα, παρ' άφησε τον θαλασσοπόρο Κοκινά να τά θαλασλώση, χωρίς να βίλη καν οά διευθυντής, μά ύποσημειώσει: «Σεβόμαστε τη γνώμη του συνεργάτη μας, μά δέν συμφωνούμε...» Παράτα τα λοιπόν και σύ, καλέ μου Παρασκευά! Δέν είσαι για να διευθύνης θεατρικό περιοδικό! Και για να μην κάνης όλο αυτό τό κακό, μ' ένα όργανο καλοτυπωμένο, πού, αντί να φωτίξη τον κόσμο, τον στραβώνει, ξαναγράφει στο θεατρο σαν ήθοποιός καλλιτέχνης...

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΠΛΑ

(Του "Αραβα πολεμοτή και βάρδου" Ανταρ)

«Η χάρες της»

"Σ' αγαπώ, ω "Αμπλα, όπως αγαπούν ή γενναίες καρδιές, κ' εύχαριστιέμαι να σε βλέπω στ' όνειρό μου. Σε σένα έλπίζω και για σένα χίνω ολο μου τό αίμα. "Ω "Αμπλα, ποιός θα μπορούσε να περιγράψη την όμορφιά σου, που ξεπερνά ό,τι πειό τέλειο ή όμορφα; Να πώ πως τό πρόσωπό σου παραβγαίνει στη λάμψη με τό φεγγάρι; - μά τό φεγγάρι έχει μάτια έλαφίνας; Νά πώ πως τό κορμί σου μοιάζει μ' ένα κλαδι ταμαριντιάς; - μά τό κλαδι της ταμαριντιάς έχει τό λύγισμα του κορμού σου; Τά δόντια σου βάζουνς κάτω την άσπράδα των μαργαριταριών πως θα μπορούσα να τά παραβάλω με τά μαργαριτάρια; Γό φως της 'Αλήθειας άστράφτει στο μέτωπό σου, και τό σκοτάδι της ψευτιάς ζήτησε καταφύγιο μέσα στα μαλλιά σου. Κάτω από τον πέπλο σου άνθίζουν τά ρόδα του Παραδείσου, που τά φυλάνε τά βέλη των ταινόρων σου. 'Η άδιαφορία σου για έναν άνδρα σαν κ' έμένα: - αυτό είναι τό παραπρό μου, κι' αυτό μου σφίγγει τη καρδιά. Τό πρόσωπό σου είναι σαν τό γεγάρι στον ούρανό! μου όλγει τη λάμψη του σαν ναίαι κοντά, μά είναι τόσο μακριά, ώστε μου άφαιρεί κάθε έλπίδα να τό περιμένω νάρθη κοντά μου.

Τό πάθος του για την "Αμπλα

"Όταν οι άνεμοι φυσούν απ' τη μεριά των λιβαδιών της "Άλεμ και της Σόντα, δροσίζουν του πάθους μου τη φλόγα. Μου θυμίζουν ένα λαό που μαζί του κρατήσα της ύποσχέσεις μου μά' που δέν μπόρεσε να κρατήση της δικές του, ένα λαό που δέν έχτιμήσε την άξία μου.

"Αν δέν ύπληχαν κοντάρια όρθωμένα ολόγυρα απ' τά τσαντήρια, δέν θα πλησίαζαν στα τσαντήρια της "Άλεμ και της Σόντα.

"Εξεί αναπνέει μία όμορφιά με λιγερή κ' έλοφρη κορμοστασιά, με γλώσσα μαγική, άμα μιλεί, οι νεκροί σηκώνονται απ' τόν τάφο.

"Ο ήλιος, άμα βγαίνει, κάνει υπόκλιση μπρος στο άκτινοβόλο πρόσωπό της. 'Η νύχτα λείει στα μαλλιά της: «Αδξήσετε τά σκοτάδια μου»

Τά μάγουλά της σκορπούν πέταλα ρόδων, κ' είναι βγαλμένο απ' τό θηκάρι του τό σπαθί των φρυδιών της, που είναι μία ρομφαία κοφτερή, και σκοτώνουν έκείνους που την κυττάζουν, ενθ' αυτή είναι σφαλισμένη.

Είπε διστακτική και άπαλη τό βασίσιμά της, κι' ο πέπλος της αναδίνει την ευωδιά του μόσχου.

"Η αναπνοή της έχει άρώματα και στο μέτωπό της ανατέλλει ή αργή.

"Η νύχτα σκεπάζεται από τη μαυρίλλα των μαλλιών της, κι' άμα γελάει δάχνει μαργαριτάρια.

Στό γέλιο της κυλά ένα μέγμα κρασιού και μελιού, κι' ο λαιμός της παραπονιέται για την πίεση του γιορτανιού της.

"Α! Τι λαιμός και τι γιορτάνι!...

Βλέπεις, ω κόρη του Μάλεκ, πως ή μέρες περνούν. "Ένα φιλι σου μόνο θα μπορούσε να γιαιρέψη την άρρωστη καρδιά μου, μά θα μπορούσε και να τη σκοτώση.

Θά συγχωρούσα τη φυλή μου κι' αν άκόμα μούχνης τό αίμα. Και θά όπλισθώ με ύπομονη για ν' άντισταθώ στα βόσανα που με κανείς να ύποφέρω!

('Από τό "Αραβικόν").

K ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ

Δ Η Λ Ω Σ Ι Σ

"Επειδή πολλοί των άναγνωστών μας άπευθύνονται εις τά γραφεία μας ζητώντες τάς έκδόσεις του έκδοτικού γραφείου «Πρόδος», δηλοΰμεν αυτοίς ότι τό «Μπουκέτο» ούδεμίαν σχέσηιν έχει με τό έν λόγω Γραφείον. 'Απλούστατα κατεχώρισε διαφόρους άγγελίας του επί πληρωμή. Τό «Μπουκέτο» καταρτίζει ιδιάνη του έκλεκτην Βιβλιοθήκην έκδιδον μηνιαίας άνά έν βιβλίον, άπό τά πλέον περίφημα της έλληνικής και ξένης φιλολογίας. 'Εντός ολίγων δέ θα είναι εις θέσιν να θέση εις κυκλοφορίαν σειράν ολόκληρον βιβλίων τά όποια ήδη έκτυπωθέντα παρεδούθησαν εις τόν βιβλιοδέτην προς βιβλιοδέτην. 'Ολίγη ύπομονή λοιπόν και ό συνδρομητά της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου» θα λάβουν χρευσόμεννην όλην την σειράν της βιβλιοθήκης. Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ